

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 20 de juny de 2011 sobre ELS JUGADORS DE WHIST, de Vicenç Pagès Jordà:

En general, l'obra de Pagès Jordà ha agradat i hi ha qui considera que ha llegit una molt bona novel·la. Segons els membres del Grup el text està ple d'ironia i d'humor —que sovint juga amb l'absurd—, amb tocs de ressentiment per l'època actual i nostàlgia dels anys de joventut. L'obra retrata i, de fet, critica les últimes tres dècades i tot l'ambient superficial de la postmodernitat, mitjançant una certa poètica de la banalització. Per alguns *Els jugadors de whist* és un bon treball literari que, paradoxalment, agrada més quan l'has acabat de llegir que durant la lectura, perquè és una obra que es recorda, que deixa solatge.

Argumentalment, la novel·la és una crònica, situada a Figueres, del pas de la infantesa a l'edat adulta, i un acostament al problema generacional i al fracàs del matrimoni. L'obra també descriu una escola tardofranquista que sorprèn per la pervivència de molts mètodes repressius d'èpoques anteriors. El món dels jocs infantils també està tractat amb riquesa de detalls.

La majoria de lectors van apreciar el treball de documentació sobre música, cinema, literatura i altres referències culturals dels anys setanta i vuitanta, però també es va trobar excessiva l'enumeració de grups de rock i cançons que, en cas que el lector no rondi els 45 anys, difícilment pot assimilar o compartir.

Tot i que al començament de l'obra la multiplicació de noms, renoms i malnoms dels personatges produeix una certa confusió, és evident que una de les riqueses de la novel·la de Pagès Jordà és la diversitat de personatges, tot un mosaic dels principals arquetips de l'època tractada. Personatges, en general, que pateixen una forta crisi existencial i amb unes vides tocades per la immaduresa i una certa melangia.

Jordi, d'entrada el protagonista, s'ha trobat molt ben descrit en el seu paper d'antiheroi, amb la seva "normalitat" vital dins una crisi d'identitat molt forta. Biel seria el contrapunt de Jordi, i a través del seu diari infantil ens fa arribar unes reflexions que alguns lectors van trobar excessivament adultes. El mallorquí i el seu ambient casolà acollidor i internacional aporta un paradís infantil que influirà i molt en la posteritat dels personatges principals, sobretot en Jordi i Churchill, marcats de per vida per l'absència de Biel. També va destacar-se el personatge de Halley, que actua de "tapada" fins al cap de 300 pàgines i acaba essent el desllorigador de la novel·la.

Pel que fa a l'estil, es va valorar la diversitat de veus narratives, que en un moment donat poden semblar confuses, però que acaben lligant sempre: el dia de la boda de la filla d'en Jordi, el diari d'en Biel, la retrospectiva de la vida d'en Jordi, etc. Precisament, és aquesta fragmentació estilística el que atorga a l'obra l'originalitat i el que demostra un clar afany de recerca. Segons es va copsar, hi ha una clara voluntat per part de Pagès Jordà de trencament amb la narrativa catalana convencional, una mica en la línia de Paul Auster o Vila-Matas, ja que *Els jugadors...* té l'aparença d'una obra desestructurada quan en realitat tot encaixa al detall.

També es va comentar que la part del casament de la filla va ser escrita al final de la novel·la i repartida després al llarg del text. Aquesta part es va valorar molt positivament perquè cal molt ofici per treure tant de suc d'un fet tan tòpic com un casament.

Alguns membres del Grup van opinar que potser es detectava en el llibre un excés d'experimentació i que el seguit de "l·listes" que s'hi intercalen de vegades entrebanquen la lectura.

Altres detalls destacables per part dels lectors del Grup van ser les referències a Maria Mercè Marçal, la valoració positiva de la coberta del llibre per la seva força simbòlica... i en la part negativa es va dir que potser el llibre hauria tingut el mateix èxit o més amb 100 o 200 pàgines menys (molt associades, aquestes pàgines de més, a l'excés de documentació). També es va detectar una asincronia a la pàgina 220 de l'edició de butxaca, on apareix una referència al YouTube en la dècada de 1980.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

- *Anna Karènina*, de Lev Tolstoi.

(Dilluns, **19 de setembre** de 2011, a les 7 de la tarda)